

jak zasadili semínko

KŘEMÍLEK A VOCHOMŮRKA STÁLI ZAMYŠLENÍ NA ZAHRÁDCE ZA pařezovou chaloupkou. Sluníčko se na ně chvíli dívalo z nebeského balkónu. Potom zaťukalo zlatým prstem Křemílkovi na rameno:

„Copak je?“

„Ale chtěli jsme, aby nám na zahrádce vyrostla kytka, a nemáme semínko,“ řekl Křemílek.

Sluníčko ukázalo zlatým prstem.

„Tamhle jedno leží.“

Leželo tam semínko a tvářilo se jako děťátko, když spí.

„Radši se ho, Křemítku, zeptej, co je zač. Abychom si tu kdovíco nezasadili,“ povídá Vochomůrka.

Křemílek se opatrně semínka zeptal:

„Copak jsi zač?“

„Verbaskum,“ špitlo semínko.

A tak Křemílek s Vochomůrkou nezmoudřeli, protože semínko mluvilo po latinsky. Vochomůrka udělal patou důlek a Křemílek do něho to semínko zasadil. Navrch přiklopil svou špičatou čepičku, aby se semínku líp klíčilo. Potom semínko zalívali kropicí konví a zpívali mu písničku:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala!“

Když bylo holala do třetice, začal tam růst kopeček.

„Už to bude!“ povídá Vochomůrka.

A už to bylo. Kopeček se rozvalil, vykoukla žížala a křikla:

„Aby vás kos sezob, i s tím vaším semínkem. Pořád mi dupete nad hlavou a vytopili jste mi vodou celý byt!“

Hodila po Vochomůrkovi semínkem a sjela zpátky do svého podzemního bydlení.

Křemílek a Vochomůrka jen bezradně kroutili palcem. Nakonec Křemílek povídá:

„Teď to uděláme obráceně. Já budu vrtat a ty sázet.“

Vyvrtal patou důlek, Vochomůrka do něho zasadil semínko a navrch přiklopil svou špičatou čepičku. A zas zalívali a zas tomu semínku zpívali:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

Ale všechno to nebylo k ničemu. Semínko se pod zemí ani nehnulo.

„Je to nějaký lenoch,“ povídá Křemílek.

„Nějaký ospalec je to,“ zívá si Vochomůrka a v tu chvíli usnul.

Křemílek povídá:

„Vstávej!“

A zívá si a usnul taky.

„Vy jste mi ale zahradníci,“ zasmálo se sluníčko na nebi a zamnulo si zlaté ruce. Potom silným sluncovým hlasem zazpívalo:

„Vstávej, semínko, holala,
a bude z tebe fiala.“

V tu chvíli se špičatá čepička zatřásla a vyklouzly zpod ní zelené lístky. Sluníčko jim podalo své zlaté ruce.

„Tak pojdte, já vám pomůžu.“

A jak pomáhalo, rostla tam pořád větší kytká. Sluníčko si kytku prohlídlo od kořínků až po poupata a leklo se:

„Propána, ty nejsi fiala?“

„Kdepak,“ řekla kytká, „já jsem divizna. Jenže jsem to těm dvěma kmotrům řekla po latinsku.“

A smála se, až z toho celá rozkvetla.

„Krucíš,“ povídá sluníčko taky málem po latinsku, „to jsem to vyvedlo!“

A radši uteklo za mrak, protože v tu chvíli se Křemílek proloupí ze spaní a volá:

„Ona to není fiala!“

Vochomůrka se tím křikem probudil taky a pomaloučku kytku obešel. Kvetla už na celou paseku a byla pěkná a voněla jako medová.

„I co,“ povídá Vochomůrka. „Fiala to není a verbaskum jí říkat nebudu, protože od toho brní jazyk.“

Jenže Křemílek na to, že každá kytká, co roste, musí mít jméno.

„Když musí, tak musí,“ mávl rukou Vochomůrka. „Tak jí budeme říkat třeba divizna.“

V tu chvíli vykouklo sluníčko za mrakem a vesele na ně zavolalo:

„To jsem si oddychlo! To jsem si opravdu oddychlo.“